

A közlelmezési elnök érdeklődik a szegedi lisztbotrány iránt.

(Saját tudósítónktól.) A szegedi nagy lisztpörnek, amelyet Valentin József hadnagy, proviant-tiszt pattantott ki dicséretére való energikus kézzel, bizonyítási eljárása szombatra befejezést nyert. A kihágási bíróságon dr. Temesváry Géza helyettes főkapitány és Árvay Ferenc jegyző most foglalkoznak az ügy anyagának teljes rendszerezésével, hogy megtörténhessen az ítélet meghozatala. Ennek kihirdetését hétfőre tervezi a kihágási bíró, de nem lehetetlen, hogy hétfőn újabb határnapot kell kitűzni az ítélet kihirdetésére. A két napos tárgyalás ugyanis olyan hatalmas anyagot ölel föl, hogy az ügyek különválasztása és áttanulmányozása hosszabb időt vesz igénybe. A jövő hét első napjaiban mindenesetre meghozza ítéletét dr. Temesváry s ez az ítélet bizonyára nem marad mögötte szigorúságban és igazságságban az eddigieknél.

Ezzel aztán el is lesz intézve az ügy kihágási része. A feleket, akik a törvényes rendet és rendeleteket láthatólag olyan súlyosan megsértették, többé-kevésbé érzékeny pénzbüntetés sújtja, de a kínos ügy, amely az egész ország érdeklődését felkeltette, ezzel korántsem lesz befejezve. A megindult bünygyi vizsgálat nap-nap után súlyosabb és súlyosabb adatokat vet fölszínre és egyre jobban megerősíti azt a gyanút, amelyet az első pillanatban hangoztattunk, hogy az elrejtett liszt mennyisége korántsem csak az a 105 zsák, amelyet sikerült lefűlelni. Ezzel egyidejűleg meg kell állapítani azt is, hogy a nagymennyiségű lisztkészletek nem Szeged területén vannak elrejtve, mint ahogy az első pillanatokban hitték, hanem a Szeged környékén levő falvakban. A Lirhtenegger malomból eladott 105 zsák liszt sem Szeged, hanem Algyő területéről lett elszállítva. Bizonyos azonban, hogy a liszt, amelyet a parasztasszonyok csempésznek be, Szegeden nagy forgalmat csinál négy koronás áron.

A megindult bünygyi vizsgálat eddigi eredménye kiszivárgott hírek szerint mintegy tizenhét vaggon liszt. Valószínű, hogy ennek a lisztmennyiségnek lefoglalása már a legközelebbi jövőben megtörténhetik. A nyomozás, amely már messzi eljutott Szegedről, a legjobb úton halad. Dr. Somogyi Szilveszter polgármester mindennap jelentést tétet magának a nyomozás eredményeiről.

A polgármester egyébként szombaton táviratot kapott az Országos Közlelmezési Hivattaltól, amelynek elnöke érdeklődött a botrány fejleményei iránt. Somogyi táviratban közölte, hogy az elrejtett lisztkészletek nem Szeged területéről valók, hanem a környékbeli falvakból. Egyben informálta a polgármester a közlelmezési elnököt az egész ügy állása felől.

A liszttrágítási botrányt illetőleg egyébként kérdéssel fordultunk dr. Somogyi Szilveszter polgármesterhez, aki a következőket mondta:

— A bünygyi nyomozás péntek dél óta folyik. Az eredményeiről egyelőre nem beszélhetek, de megnyugtatóan annyit közölhetek, hogy a vizsgálat a legerélyesebb és legkörültekintőbb. Ha a nyomozás bünygyet derít föl, azt a legnagyobb eréllyel fogjuk megtorolni. Egy már ma is bizonyos és pedig, hogy Szeged területén egy szem elrejtett gabona és liszt sincs. A vizsgálat eddigi eredményei is igazolták ezt.

Balogh Károlyhoz olyan irányban intéztünk kérdést, hogy történhetett, hogy Wolf pék kilenc zsák lisztet eladhatott a közlelmezési lisztjéből és megtörténhetett-e tényleg ez az eset? Balogh Károly így válaszolt:

— A helyzet az, hogy minden pék és kereskedő csak annyi lisztet kap, amellyel a hozzája iratkozott vevőket kielégítheti. Azonban sokan nem veszik ki a lisztet, s így a kereskedőnek és péknek marad visz-

sza. Vannak üzletek ezenkívül, amelyek a mérlegnél csálnak; kevesebb lisztet adnak ki, mint amennyi járna. A kenyérgyegyekkel is történnek visszaélések; több kenyérgyegyet adnak oda a vevők, mint amennyi kenyéret kapnak.

Megbízható helyről egyébként közölték velünk, nem lehetetlen, hogy az államrendőrség fog kiküldeni detektíveket a környéken elrejtett lisztok föl kutatására.

Vita a jótékonyági mozgalmak egységesítéséről.

— A Felebaráti Szeretet Szövetség közgyűlése. —

(Saját tudósítónktól.) A Felebaráti Szeretet Szövetség szombaton délután tartotta évi rendes közgyűlését Reök Ivánné elnöklésével. A közgyűlést Reök Ivánné hosszabb beszéddel nyitotta meg, amelynek során ismertette a szövetség működését és megemlékezett a nemzethez intézett királyi kéziratáról, amely elismeréssel szól a magyar nőknek jótékonyági tevékenységéről. A Felebaráti Szeretet Szövetség — mondotta az elnöknő — bizalmat merit a királyi szavakból. Az elnöki megnyitót a közgyűlés tetszéssel fogadta.

Ezután özvegy Szamosi Györgyné főtitkár olvasta fel évi jelentését, amely részletesen beszámol a szövetség jótékonyági és szociális akeiőről és megszabja a közelebbi jövőnek feladatait. Dr. Gaál Endre indítványára a közgyűlés elismeréssel vette tudomásul a jelentést és köszönetet szavazott Reök Ivánné elnöknek és a tisztikarnak.

A pénztári jelentés és a jövő évi költség-előirányzat előterjesztése után a főtitkár felolvasta Zsoldos Benő titkár levelét, amelyben Budapestre való áthelyezése miatt tisztességéről lemond. A közgyűlés sajnálattal ve-

Visegrádon.*

Valamikor más élet folyt itt a hegyek szélén, Itt lovagolt Mátyás király seregei élén; Magyar király udvarával fényt terjesztett szét itt.

Egész világ megcsodálta daliás vitézét. Ide jöttek idegenből fényes követségek, Erdő mélyén kürtje búgott uri vadász népnek,

— S mikor ott fenn azt a romot hosszan elnézem... Régi magyar dicsőségnek fuvalatát érzem.

De most újra benépesült itt a Duna mente, Ujra idegyűlkezett sok vitéz levante; Dicsőséges harcokból jött sok katonavendég A háboru fáradalmát, hogy itt kipihenjék, S gondos kezek ápolása fájdalmuk elűzze. Sebükre itt hazai nap gyógsugara tűz le... Ettől aztán harci kedvük erőre kap újra, — S elindulnak, — Isten velük! — megint a nagy utra.

Menjete hát jó vitézek! szóljon harci ének, Visegrádnak öreg romja bucsút int felétek; Rátok tekint Magyarország büszke ezer éve, Jövő sorsunk kezeitekbe van mostan letéve. Menjete hát magyar fiuk! bátran csak előre! Dicsőségtetek az utókor legendába szője... Hajtson új friss rügyeket a nemzet babérfája, S boldog új élet fakadjon enyhe árnyékába...

KÖRÖS MIHALY.

Junius

égetett, perzselt, mintha tüzzé vált volna. A levegő pázmás volt a sűrűsödő forróságtól és alig pihegett már; olyan volt, mint a buja vágyak lázában kinlódó asszony, akinek lehellete is süt, mint a számum szele.

A házak között, hosszú utcák során ólmosan, bután csend terpeszkedett, mint valami súlyos, nagy lidérc, amely pajkos gonoszszaggal álmodt szór szét az élet fölött.

A Stefánián is alig volt ember; a hosszas forróságtól elgyötört fák nem nyújtottak kellő védelmet a nap tüzes sugarai ellen. Csak ketten sétálgattak andalogva; a férfi messzi nézett, a Tisza felé, amelyen lustán uszott egy gőzhajó és a kéményéből magasra szállt a füst. A lány hozzásimult lovagjához, gyöngéden, asszonyos tapadással. Halkan beszélt; a hangja úgy csegett, mint az ezüstcsengettyű, amelyet vékony üvegbura alatt ráznak meg finom ujju kis angyalok:

— Szeretem-e, nem-e, nem tudom. Azt érzem csak, hogy nem lenne teljes az életem maga nélkül s, hogy talán többet is érdekelne, mint amit én adni tudok. Ha arra gondolok, hogy milyen jó: sirni tudnék és tudom: nem lennék képes maga után más-hoz kötni az életem. Mindig összehasonlitanék és csak utálni tudnám azt, aki maga után jönne el az életembe. Mit adhatok magának, nem tudom, de örökös a félelmem, hogy bármit nyujtok is, kevés; kevés ahhoz képest, amit maga ad nekem.

Elhallgatott; lopva lovagjára nézett, majd a gőzhajóra siklott tekintete és annak egyenes vonalban fölfelé szálló füstjét bámulta aggodalmaskodva.

A férfi nem felelt; csak hosszú idő múltán nyíltak meg szóra az ajkai. Fájdalomtól könnyesen vergődtek a szavak a fűlledt levegőben:

— Hát nem szeret. Tudtam, éreztem, csak buta voltam, mint minden férfi: nem mertem bevallani az igazságot. Most bűnhődök és nem tudom, mit tegyek, mit tehetek, hiszen maga mondja: szüksége van rám. Mi lesz, mi lesz? Látja, hiába kerültem úgy a regénybonyodalmak az életemben. Hiába; minden hiába volt.

— És most mit csinál?

— Nem tudom. Az életünket már nem merem összekötni, hát megpróbálok valami menekülést, olyat, ami magát is mentesíti minden felelősség alól.

— És mi az? — az arca aggodalmas volt a kérdésnél és fürkészve nézett a férfi barna arcába.

— A revolver.

A csend most ólomsúllyal ült rájuk; nem merte megtörni egyikük sem. Hosszu ideig andalogtak még így egymás mellett, nehéz, vívódó szívvel. Alkonyodott, amikor hazatértek. A bucsuzásnál hirtelen megszólalt a lány:

— Ne haragudj szívem; ígérem, hogy ezután nagyon jó kislányod leszek. Csak bocsáss meg — és eltűnt a kapualjban.

A férfi értelmetlenül bámult utána egy ideig, majd fölsóhajtott csendesen:

— Ha egyszer akadna valaki, aki meg tudná fejteni, mi minden van egy nő lelkében!

És megenyhülő szívvel indult hazafelé.

(s. i.)

*) Szavalták Visegrádon az ottani üdülő telepről harcra induló katonák tiszteletére rendezett ünnepélyen.